

“Paul Bunyan – An American Tall Tale

Many years ago, Paul Bunyan was born in the northeastern American state of Maine. His mother and father were shocked when they first saw the boy. Paul was so large at birth that five large birds had to carry him to his parents. When the boy was only a few weeks old, he weighed more than forty-five kilograms.

As a child, Paul was always hungry. His parents needed ten cows to supply milk for his meals. Before long, he ate fifty eggs and ten containers of potatoes every day.

Young Paul grew so big that his parents did not know what to do with him. Once, Paul rolled over so much in his sleep that he caused an earthquake. This angered people in the town where his parents lived. So, the government told his mother and father they would have to move him somewhere else.

Paul's father built a wooden cradle -- a traditional bed for a baby. His parents put the cradle in waters along the coast of Maine. However, every time Paul rolled over, huge waves covered all the coastal towns. So his parents brought their son back on land. They took him into the woods. This is where he grew up.

As a boy, Paul helped his father cut down trees. Paul had the strength of many men. He also was extremely fast. He could turn off a light and then jump into his bed before the room got dark.

Maine is very cold for much of the year. One day, it started to snow. The snow covered Paul's home and a nearby forest. However, this snow was very unusual. It was blue. The blue snow kept falling until the forest was covered.

Paul put on his snowshoes and went out to see the unusual sight. As he walked, Paul discovered an animal stuck in the snow. It was a baby ox. Paul decided to take the ox home with him. He put the animal near the fireplace. After the ox got warmer, his hair remained blue.

Paul decided to keep the blue ox and named him Babe. Babe grew very quickly. One night, Paul left him in a small building with the other animals. The next morning, the barn was gone and so was Babe. Paul searched everywhere for the animal. He found Babe calmly eating grass in a valley, with the barn still on top of his back. Babe followed Paul and grew larger every day. Every time Paul looked, Babe seemed to grow taller.

In those days, much of North America was filled with thick, green forests. Paul Bunyan could clear large wooded areas with a single stroke of his large, sharp axe.

Paul taught Babe to help with his work. Babe was very useful. For example, Paul had trouble removing trees along a road that was not straight. He decided to tie one end of the road to what remained of a tree in the ground. Paul tied the other end to Babe. Babe dug his feet in the ground and pulled with all his strength until the road became straight.

STORYTELLER: In time, Paul and Babe the Blue Ox left Maine, and moved west to look for work in other forests. Along the way, Paul dug out the Great Lakes to provide drinking water for Babe. They settled in a camp near the Onion River in the state of Minnesota.

Paul's camp was the largest in the country. The camp was so large that a man had to have one week's supply of food when walking from one side of the camp to the other.

Paul decided to get other lumberjacks to help with the work. His work crew became known as the Seven Axemen. Each man was more than two meters tall and weighed more than one-hundred-sixty kilograms. All of the Axemen were named Elmer. That way, they all came running whenever Paul called them.

The man who cooked for the group was named Sourdough Sam. He made everything -- except coffee -- from sourdough, a substance used in making sourdough bread.

Every Sunday, Paul and his crew ate hot cakes. Each hot cake was so large that it took five men to eat one. Paul usually had ten or more hot cakes, depending on how hungry he was. The table where the men ate was so long that a server usually drove to one end of the table and stayed the night. The server drove back in the morning, with a fresh load of food.

Paul needed someone to help with the camp's finances. He gave the job to a man named Johnny Inkslinger. Johnny kept records of everything, including wages and the cost of feeding Babe. He sometimes used nine containers of writing fluid a day to keep such detailed records.

The camp also was home to Sport, the Reversible Dog. One of the workers accidentally cut Sport in two. The man hurried to put the dog back together, but made a mistake. He bent the animal's back the wrong way. However, that was not a problem for Sport. He learned to run on his front legs until he was tired. Then, he turned the other way and ran on his back legs.

Big mosquitoes were a problem at the camp. The men attacked the insects with their axes and long sticks. Before long, the men put barriers around their living space. Then, Paul ordered them to get big bees to destroy the mosquitoes. But the bees married the mosquitoes, and the problem got worse. They began to produce young insects. One day, the insects' love of sweets caused them to attack a ship that was bringing sugar to the camp. At last, the mosquitoes and bees were defeated. They ate so much sugar they could not move.

Paul always gave Babe the Blue Ox a thirty-five kilogram piece of sugar when he was good. But sometimes Babe liked to play tricks. At night, Babe would make noises and hit the ground with his feet. The men at the camp would run out of the buildings where they slept, thinking it was an earthquake.

When winter came, Babe had trouble finding enough food to eat. Snow covered everything. Ole the Blacksmith solved the problem. He made huge green sunglasses for Babe. When Babe wore the sunglasses, he thought the snow was grass. Before long, Babe was strong and healthy again.

One year, Paul's camp was especially cold. It was so cold that the men let their facial hair grow very long. When the men spoke, their words froze in the air. Everything they said remained frozen all winter long, and did not melt until spring.

Paul Bunyan and Babe left their mark on many areas. Some people say they were responsible for creating Puget Sound in the western state of Washington. Others say Paul Bunyan and Babe cleared the trees from the states of North Dakota and South Dakota. They prepared this area for farming.

Babe the Blue Ox died in South Dakota. One story says he ate too many hot cakes. Paul buried his old friend there. Today, the burial place is known as the Black Hills.

Whatever happened to Paul Bunyan? There are lots of stories. Some people say he was last seen in Alaska, or even the Arctic Circle. Another tradition says he still returns to Minnesota every summer. It says Paul moves in and out of the woods, so few people ever know that he is there.

پل بونیان، مرد قد بلند انگلیسی

سال ها پیش، پل بونیان در ایالت مین در شمال شرقی آمریکا به دنیا آمد. مادر و پدرش وقتی برای اولین بار پسر را دیدند شوکه شدند. پل هنگام تولد آنقدر بزرگ بود که پنج پرنده بزرگ مجبور شدند او را نزد پدر و مادرش ببرند. وقتی پسر تنها چند هفته داشت، بیش از چهل و پنج کیلوگرم وزن داشت.

پل در کودکی همیشه گرسنه بود. والدین او به ده گاو برای تامین شیر برای وعده های غذایی او نیاز داشتند. طولی نکشید که او هر روز پنجاه تخم مرغ و ده ظرف سیب زمینی می خورد.

پل جوان چنان بزرگ شد که والدینش نمی دانستند با او چه کنند. یک بار پل در خواب آنقدر غلت زد که باعث زلزله شد. این باعث خشم مردم شهری که والدینش در آن زندگی می کردند، شد. بنابراین، دولت به مادر و پدرش گفت که باید او را به جای دیگری منتقل کنند.

پدر پل یک گهواره چوبی ساخت (یک تخت سنتی برای یک نوزاد). والدین او گهواره را در آب های ساحل مین قرار دادند. با این حال، هر بار که پل غلت می زد، امواج عظیمی تمام شهرهای ساحلی را فرا می گرفت. بنابراین والدینش پسرشان را به خشکی بازگرداندند. او را به جنگل بردند. این جایی است که او بزرگ شده است.

پل در کودکی به پدرش در قطع درختان کمک کرد. پول قدرت چند مرد را داشت. او همچنین فوق العاده سریع بود. او می توانست چراغ را خاموش کند و قبل از تاریک شدن اتاق به تختش بپرد.

شهر مین در بیشتر سال بسیار سرد است. یک روز برف شروع به باریدن کرد. برف خانه پل و یک جنگل مجاور را پوشاند. با این حال، این برف بسیار غیر عادی بود. آبی بود. برف آبی همچنان می‌بارید تا جنگل پوشیده شد.

پل کفش های برفی خود را پوشید و برای دیدن این منظره غیرعادی بیرون رفت. هنگام راه رفتن، پل متوجه حیوانی شد که در برف گیر کرده بود. بچه گاو بود. پل تصمیم گرفت گاو را با خود به خانه ببرد. حیوان را نزدیک شومینه گذاشت. بعد از اینکه گاو گرم شد موهایش آبی ماند.

پل تصمیم گرفت گاو آبی را نگه دارد و نام او را بیب گذاشت. بیب خیلی سریع رشد کرد. یک شب، پل او را در یک ساختمان کوچک با حیوانات دیگر رها کرد. صبح روز بعد، انبار رفته بود و بیب هم همینطور. پل همه جا را برای حیوان جستجو کرد. او بیب را با آرامش در حال خوردن علف در دره‌ای دید که انبار هنوز بالای پشتش بود. بیب به دنبال پل رفت و هر روز بزرگتر شد. هر بار که پل نگاه می‌کرد، به نظر می‌رسید که بیب بلندتر می‌شود.

در آن روزها، قسمت اعظم آمریکای شمالی پر از جنگل های انبوه و سبز بود. پل بونیان می‌توانست با یک ضربه تبر بزرگ و تیز خود، مناطق جنگلی بزرگ را پاکسازی کند.

پل به بیب آموزش داد تا در کارش کمک کند. بیب خیلی مفید بود. به عنوان مثال، پل در برداشتن درختان در کنار جاده‌ای که صاف نبود، مشکل داشت. او تصمیم گرفت یک سر جاده را به درختی در زمین ببندد. پل سر دیگر را به بیب بست. بیب پاهایش را در زمین فرو کرد و با تعام قدرت کشید تا جاده صاف شد.

با گذشت زمان، پل و بیب گاو آبی، مین را ترک کردند و به سمت غرب رفتند تا در جنگل های دیگر جستجو کنند. در طول راه، پل دریاچه‌های بزرگ را حفر کرد تا آب آشامیدنی برای بیب فراهم کند. آنها در اردوگاهی در نزدیکی رودخانه آنین در ایالت مینه سوتا مستقر شدند.

اردوگاه پل بزرگترین اردوگاه در کشور بود. اردوگاه به قدری بزرگ بود که یک مرد باید هنگام راه رفتن از یک طرف کمپ به طرف دیگر، آذوقه یک هفته‌ای همراه خود می‌برد.

پل تصمیم گرفت چوب‌برهای دیگری را برای کمک به کار بیاورد. گروه کاری او به هفت تبر معروف شدند. هر مرد بیش از دو متر قد و بیش از صد و شصت کیلوگرم وزن داشت. همه تبرزنان العر نام داشتند. به این ترتیب، هر زمان که پل آنها را صدا می‌کرد، همه آنها می‌دویدند.

مردی که برای گروه آشپزی می‌کرد سوردو سام نام داشت. او همه چیز را - به جز قهوه - از خمیر مایه درست می‌کرد، ماده‌ای که در تهیه نان خمیر ترش استفاده می‌شود.

هر یکشنبه، پل و خدمه‌اش یک داغ می‌خوردند. هر یک داغ به قدری بزرگ بود که برای خوردن یک کیک پنج مرد لازم بود. پل معمولاً ده کیک یا بیشتر می‌خورد (بسته به میزان گرسنگی او). میزی که مردها در آن غذا می‌خوردند به قدری طولانی بود که خدمتکار معمولاً به یک سر میز می‌رفت و شب را می‌ماند و صبح با غذای تازه برمی‌گشت.

پل به کسی نیاز داشت که در امور مالی کمپ کمک کند. او این کار را به مردی به نام جانی اینکسلینگر سپرد. جانی همه چیز، از جمله دستمزد و هزینه غذا دادن به بیب را ثبت می‌کرد. او گاهی اوقات از نه ظرف مایع تحریر (جوهر) در روز برای ثبت چنین سوابق دقیقی استفاده می‌کرد.

این کمپ همچون خانه اسپورت، سگ برگشت پذیر بود. یکی از کارگران به طور تصادفی اسپورت را به دو نیم کرد. مرد عجله کرد تا سگ را دوباره به حالت قبل در بیاورد، اما اشتباه کرد. کمر حیوان را به اشتباه خم کرد. با این حال، این مشکلی برای اسپورت نبود. او یاد گرفت روی پای جلوییش بدود تا زهانی که خسته شود. سپس به سمت دیگر برگشت و روی پاهای عقب خود دوید.

پشه‌های بزرگ در کمپ مشکل ساز بودند. مردان با تبر و چوب‌های بلند خود به حشرات حمله کردند. طولی نکشید که مردان در اطراف محل زندگی خود موانعی ایجاد کردند. سپس، پل به آنها دستور داد تا زنبورهای بزرگ را برای از بین بردن پشه‌ها تهیه کنند. اما زنبورها با پشه‌ها ازدواج کردند و مشکل بدتر شد. آن‌ها شروع به تولید حشرات جوان کرد. یک روز عشق حشرات به شیرینی باعث شد که به کشتی‌ای که شکر به کمپ می‌آورد حمله کنند. بالاخره پشه‌ها و زنبورها شکست خوردند. آنقدر قند خوردند که نتوانستند حرکت کنند.

پل همیشه وقتی که بیب گاو آبی خوب بود به او سی و پنج کیلوگرم شکر می‌داد. اما گاهی بیب دوست داشت شیطنت کند. شب‌ها بیب سر و صدا می‌کرد و با پاهایش به زمین می‌کوبید. مردان اردوگاه از ساختمان‌هایی که در آن می‌خوابیدند بیرون می‌دویدند و فکر می‌کردند که زلزله است.

وقتی زمستان فرا رسید، بیب در یافتن غذای کافی برای خوردن مشکل داشت. برف همه چیز را پوشانده بود. اوله آهنگر مشکل را حل کرد. او عینک آفتابی سبز رنگ بزرگی برای بیب ساخت. وقتی بیب عینک آفتابی را زد، فکر کرد برف، علف است. خیلی زود، بیب دوباره قوی و سالم شد.

یک سال، اردوگاه پل خیلی سرد بود. آنقدر سرد بود که مردها گذاشتند موهای صورتشان خیلی بلند شود. وقتی مردها صحبت می‌کردند، کلماتشان در هوا یخ می‌زد. همه چیزهایی که می‌گفتند تمام زمستان یخ زده بود و تا بهار آب نمی‌شد.

پل بونیان و بیب اثر خود را در بسیاری از مناطق به جای گذاشتند. برخی از مردم می‌گویند که آنها مسئول ایجاد صدای پوگت در ایالت غربی واشنگتن بودند. برخی دیگر می‌گویند پل بونیان و بیب درختان را از ایالت‌های داکوتای شمالی و داکوتای جنوبی پاک کردند. آنها این منطقه را برای کشاورزی آماده کردند.

بیب گاو آبی در داکوتای جنوبی درگذشت. یک داستان می‌گوید که او خیلی کیک داغ خورده است. پل دوست قدیمی خود را در آنجا دفن کرد. امروزه محل دفن به تپه سیاه معروف است.

چه اتفاقی برای پل بونیان افتاد؟ داستان‌های زیادی وجود دارد. برخی از مردم می‌گویند که او آخرین بار در آلاسکا یا حتی دایره قطب شمال دیده شده است. در سنت دیگری می‌گویند که او همچنان هر تابستان به مینه سوتا باز می‌گردد. می‌گویند پل به داخل و خارج از جنگل حرکت می‌کند، بنابراین تعداد کمی از مردم می‌دانند که او آنجاست.